

Strona pozwana: Republika Bułgarii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że ograniczając zgodnie z art. 5a ust. 1 i 2 przepisów przejściowych i końcowych ZES (ustawy o łączności elektronicznej) liczbę przedsiębiorstw, które mogą uzyskać częstotliwość radiową do celów nadawania cyfrowego radia naziemnego i zezwolenie na świadczenie takiej usługi łączności elektronicznej, do dwóch (mimo że istniała potencjalnie możliwość przyznania ich pięciu przedsiębiorstwom), Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 ust. 1 dyrektywy w sprawie konkurencji;
- stwierdzenie, że zakazując zgodnie z art. 47a ust. 1 i 2 oraz art. 48 ust. 2 ZES przedsiębiorstwom oferującym transmisję telewizyjną, których programy nie są nadawane w Republice Bułgarii, oraz związanym z nimi osobami udziału w procedurach przetargowych o przyznanie częstotliwości radiowych do celów nadawania cyfrowej telewizji naziemnej i świadczenia odpowiednich usług, Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 ust. 2 i art. 4 ust. 2 dyrektywy w sprawie konkurencji, art. 7 ust. 3 dyrektywy o zezwoleniach oraz art. 9 ust. 1 dyrektywy ramowej;
- stwierdzenie, że zakazując zgodnie z art. 48 ust. 5 ZES użytkownikom częstotliwości cyfrowego radia naziemnego stworzenia sieci łączności w celu nadawania programów radiowych i telewizyjnych, Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 ust. 2 i art. 4 ust. 2 dyrektywy w sprawie konkurencji, art. 7 ust. 3 dyrektywy o zezwoleniach oraz art. 9 ust. 1 dyrektywy ramowej;
- obciążenie Republiki Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja Europejska podnosi, że Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 ust. 1 i 2 oraz art. 4 ust. 2 dyrektywy Komisji 2002/77/WE⁽¹⁾ z dnia 16 września 2002 r. w sprawie konkurencji na rynkach sieci i usług łączności elektronicznej (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie konkurencji”), art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/20/WE⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) oraz art. 9 ust. 1 dyrektywy 2002/21/WE⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej).

- Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 ust. 1 dyrektywy w sprawie konkurencji, zgodnie z którym państwa członkowskie nie mogą przyznawać ani utrzymywać w mocy praw wyłącznych lub specjalnych w odniesieniu do tworzenia lub zapewnienia sieci łączności elektronicznej, lub w odniesieniu do świad-

czenia publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej. W drodze ustawy Republika Bułgarii ograniczyła do dwóch liczbę przedsiębiorstw, którym mogą zostać przyznane częstotliwości radiowe do celów nadawania cyfrowego radia naziemnego (mimo że potencjalnie takie częstotliwości można było przyznać pięciu przedsiębiorstwom) i które mogą na swoim obszarze świadczyć usługi jako operatorzy multipleksu. Takiego ograniczenia dokonano na podstawie kryteriów, które nie są ani proporcjonalne, ani obiektywne. W ten sposób Republika Bułgarii przyznała prawa specjalne w odniesieniu do świadczenia tego rodzaju usług łączności elektronicznej.

- Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 ust. 2 i art. 4 ust. 2 dyrektywy w sprawie konkurencji, art. 7 ust. 3 dyrektywy o zezwoleniach i art. 9 ust. 1 dyrektywy ramowej, zgodnie z którymi przydział widma na użytek usług łączności elektronicznej następuje według obiektywnych, przejrzystych, niedyskryminacyjnych i proporcjonalnych kryteriów. Republika Bułgarii ustanowiła takie kryteria udziału w procedurach przetargowych o przyznanie częstotliwości radiowych do celów nadawania cyfrowego radia naziemnego, które nie są w stanie spełnić zamierzonych celów; przyjmując kryteria przyznawania częstotliwości radiowych do celów nadawania cyfrowego radia naziemnego, które nie są proporcjonalne i w ten sposób ograniczają liczbę przedsiębiorstw mogących brać udział we wspomnianych powyżej procedurach przetargowych, Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 ust. 2 dyrektywy w sprawie konkurencji, gwarantującemu wszystkim przedsiębiorstwom możliwość świadczenia usług łączności elektronicznej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 249, s. 21.

⁽²⁾ Dz.U. L 108, s. 21.

⁽³⁾ Dz.U. L 108, s. 33.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 19 kwietnia 2013 r. w sprawach połączonych T-99/09 i T-308/09, Republika Włoska przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 4 lipca 2013 r. przez Republikę Włoską

(Sprawa C-385/13 P)

(2013/C 252/40)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri i P. Gentile, pełnomocnicy)

Druża strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszące odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 19 kwietnia 2013 r. w sprawach połączonych T-99/09 i T-308/09 notyfikowanego rządowi włoskiemu w dniu 24 kwietnia 2013 r.;
- rozstrzygnięcie sprawy co do istoty i stwierdzenie nieważności następujących aktów:
 - pisma nr 000841 z dnia 2 lutego 2009 r. autorstwa Komisji Europejskiej — Dyrekcji Generalnej ds. polityki regionalnej, mającego za przedmiot „wypłatę przez Komisję kwoty innej niż żądana”, które zawiera następującą decyzję: „dlatego terminem, od którego Komisja Europejska uważa za niedopuszczalne, koszty odnoszące się do działania 1.7 POR (Programma operativo regionale — regionalny program operacyjny) 2000-2006, jest dzień 29 czerwca 2007 r. a nie, jak poinformowano w ww. poprzednim piśmie z dnia 22 grudnia 2008 r., dzień 17 maja 2006 r.”;
 - pisma nr 001059 z dnia 6 lutego 2009 r. autorstwa Komisji Europejskiej — Dyrekcji Generalnej ds. polityki regionalnej, mającego za przedmiot „przerwanie postępowania ws. wniosków o dokonanie wypłaty i o udzielenie informacji dotyczących korekt finansowych na podstawie art. 39 rozporządzenia (WE) nr 1260/99 POR Kampania”, które zawiera następującą decyzję: „dlatego terminem, od którego Komisja Europejska uważa za niedopuszczalne koszty odnoszące się do działania 1.7 POR 2000-2006, jest dzień 29 czerwca 2007 r. a nie jak informowano wcześniej, dzień 17 maja 2006 r.”;
 - pisma nr 012480 z dnia 22 grudnia 2008 r. autorstwa Komisji Europejskiej — Dyrekcji Generalnej ds. polityki regionalnej, mającego za przedmiot POR Kampania 2000-2006 (nr CCI 1999 IT 16 1 PO 007) — skutki postępowania ws. naruszenia prawa wspólnotowego nr 2007/2195, dotyczącego zarządzania odpadami na terenie Kampanii, w drodze którego „Komisja prosi o odjęcie — przy najbliższym wniosku o wypłatę — kwoty odpowiadającej kosztom odnoszącym się do działania 1.7, poniesionym po dniu 29 czerwca 2007 r.”

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi Republika Włoska podnosi osiem następujących zarzutów:

Zarzut pierwszy: naruszenie art. 9 lit. e), f), h), j), k), l), m), art. 32 ust. 3 akapit pierwszy lit. f), a także art. 32 ust. 4 i 5 oraz art. 31 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 1260/99 (1).

Uznanie, że wniosek o płatność wkładu funduszu strukturalnego na działania przewidziane w ramach danego środka nie może zostać zaakceptowany ze względu na zawisłość postępowania w sprawie naruszenia, wymaga istnienia szczególnego i

niemającego charakteru ogólnego związku pomiędzy tym naruszeniem i danym środkiem, zaś Komisja powinna wykazać rzeczywiste zagrożenie, że finansowanie środka spowoduje finansowanie naruszenia. Bez dodatkowej argumentacji „wystarczająco bezpośredni związek” wbrew temu, co twierdzi Sąd, nie wystarcza.

Zarzut drugi: naruszenie art. 32 ust. 3 lit. f) hipoteza druga rozporządzenia nr 1260/1999.

W niniejszym wypadku brak było w każdym razie również takiego związku, ponieważ Sąd stwierdził, iż z akt sprawy wynika, że w postępowaniu w sprawie naruszenia wspomniano o niewystarczającym selektywnym zbieraniu odpadów jako o jednym z powodów niewystarczającego charakteru składowisk, oraz że w ramach środka 1.7 była przewidziana pomoc na rzecz gmin na zwiększenie zbierania selektywnego. Sąd nie mógł zatem wyjaśnić, czy związek pomiędzy naruszeniem i środkiem poległ na tym, że finansowanie środka łagodziło naruszenie, czy też przeciwnie, czyniło je poważniejszym. Z tego względu powinien był wykluczyć istnienie jakiegokolwiek związku i uwzględnić zarzut pierwszy skargi wszczynającej postępowanie.

Zarzut trzeci: brak uzasadnienia.

W zarzucie trzecim skargi w pierwszej instancji rząd włoski skutecznie wykazał, że nie istniała żadna zbieżność pomiędzy naruszeniem i środkiem. Poprzez oddalenie zarzutu pierwszego Sąd potwierdził pogląd przeciwny bez zbadania dowodu przedstawionego przez rząd włoski i w ten sposób naraził się na zarzut braku uzasadnienia.

Zarzut czwarty: naruszenie art. 32 ust. 3 lit. f) rozporządzenia nr 1260/1999. Brak uzasadnienia.

Powyższe naruszenia dotyczą również fragmentów wyroku, w których Sąd oddalił zarzut drugi skargi w pierwszej instancji.

Zarzut piąty: brak uzasadnienia.

Brak uzasadnienia występuje również przy oddaleniu zarzutu trzeciego skargi wszczynającej postępowanie, w którym rząd włoski stwierdził, że uzasadnienie postępowania, których dotyczyła skarga, było oparte na piśmie Komisji z dnia 20 grudnia 2008 r., podważającym okoliczności pominięte w postępowaniu w sprawie naruszenia. Ten argument po prostu nie został przez Sąd wzięty pod uwagę.

Zarzut szósty: naruszenie art. 32 ust. 3 lit. f) hipoteza druga rozporządzenia nr 1260/1999.

Orzekając w przedmiocie zarzutu czwartego, Sąd w każdym razie faktycznie stwierdził, że pismo z dnia 20 października 2008 r. odsyłało do okoliczności faktycznych niezwiązanych z postępowaniem w sprawie naruszenia. Z tego powodu powinien był uwzględnić zarzut trzeci. Nie czyniąc tego, naruszył art. 32 ust. 3 lit. f) hipoteza druga rozporządzenia nr 1260/1999.

Zarzut siódmy: naruszenie art. 32 ust. 3 lit. f) hipotezy pierwsza i druga oraz art. 39 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1260/1999.

Sąd niesłusznie oddalił zarzut czwarty skargi wszczynającej postępowanie, dotyczący zachowania Komisji, która faktycznie zawiesiła płatności, powołując się na obawy dotyczące dobrego zarządzania środkami; tymczasem taka sytuacja wymagała postępowania w sposób przewidziany w art. 39 ust. 1 i 2 rozporządzenia, przypomniany w art. 32 ust. 3 lit. f) hipoteza pierwsza. Sąd w rzeczywistości nie zdołał obalić twierdzenia rządu włoskiego, w myśl którego taki był powód decyzji wydanej przez Komisję.

Zarzut ósmy: naruszenie art. 296 ust. 2 TFUE.

Sąd niesłusznie wykluczył wystąpienie braku uzasadnienia ze strony Komisji. Ze względu na znaczenie tej kwestii Komisja powinna była wyjaśnić, dlaczego nie było sprzeczności pomiędzy ukaraniem, w ramach postępowania w sprawie naruszenia, niewystarczającego selektywnego zbierania odpadów i odmową finansowania środka zmierzającego właśnie do zwiększenia selektywnego zbierania.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiające przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. L 161, s. 1).